

дѣвахъ, надѣвахъ до сега, а отъ сега, свѣтъ-тъ ми е вечъ тъменъ.... мжкы-тѣ мя убивать.... о! че зацо ли живѣж!... Боже! не стига ли толкова наказваніе... приברי, приברי вечъ еднж душа, да не тѣжи на свѣта...

Камънено-то сѣрдце Жельово никакъ ся не смиляваше; той никакъ не щеше да чуе плачѣове-тѣ и ядосваніе-то на стареца; това бѣше за малко и негова-та утѣха бѣше въ рѣцѣ му; само той искаше още посылна радость да направи вижданіе-то имъ.

—Нѣ кажете ми вие, продума изново старецъ-тъ, като малко помълча и обѣрса сълзы-тѣ си, какво можакте да научи-тѣ, да ли сж още живы... миличкы-тѣ ми рожбичкы и какъ сж....

Желе исприказа на кжсо за сичко дѣ кждѣ ходили, дѣ ся гы видѣли, безъ да искаже, че ся гы отървали, нѣ вмѣсто това притури другж лжж. Като звѣрши това Жельо; „стига толкова, каза на ума си и по выка:“

—Булка принесете софрж-тж, за да си похапнемъ тукъ подъ сѣнкж наедно съ стареца.

—Какъвъ хлѣбъ, какво ѣденіе вы е намѣрило; коя уста ще ся отвори и да прегълне?

—Ще ѣдемъ, ще ѣдемъ, Д. Иване и ще ѣдемъ тжй сладко, както не си обѣдвалъ до сега въ живота си.

Желе го поглѣдна въ очи-тѣ. Той не ся у-